

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

15 AUGUSTUS 1937

No. 16

42e JAARGANG

»En zij zullen eveneens hunnen kinderen leeren bidden en oprecht wandelen voor den Heere«
Leer en Verbonden Afd. 68:28.

O, Vader, die mij altijd ziet,
Al merkt mijn eigen oog U niet,
Gij hoort mijn bidden, hoort mijn lied.
Als ik misschien iets heb misdreven,
Ik bid U, wil het mij vergeven
En help mij beter steeds te leven.
Behoed ons allen dezen nacht
En laat ons, als de morgen lacht,
U loven weer met nieuwe kracht. Amen.

HET JEUGDWERK

door Oud. John A. Widtsoe, van den Raad der Twaalven

De mensch, het hoofd der schepping, heeft de langste periode van kindsheid en jeugd. Dit is ongetwijfeld zoo, omdat zijn hooge plaats, zijn heerschappij over de aarde een lange en zorgvuldige voorbereiding vraagt.

Van het onderwijs en de opleiding der jeugd hangt de voortgang der wereld af. Leert een generatie kinderen vrede en de oorlog zal een einde nemen. Leert hun op reine paden te wandelen en spoedig zal ontaarding van de wereld verdwijnen. Bidt met hem en het geloof in God zal onder de menschen blijven bestaan. Zaait in de kindsheid waarheidszaden en door het geheele leven heen zullen gelukkige oogsten worden binnengehaald.

Op dezelfde wijze zal het kwaad onbeteugeld blijven voortwoekeren, indien den kinderen geen gerechtigheid wordt geleerd. Wij schrijven de geschiedenis der toekomst op de smettelooze kinderzielen. Niet onderrichte en veronachtzaamde kinderen worden een bedreiging, het grootste gevaar voor de komende eeuw.

Het jeugdwerk is een doeltreffend middel, om kinderlijke zwakheid in mannelijke kracht om te werken. Het ziet met mededoogen op het kind neer, dat schoon en rein vanuit de tegenwoordigheid van zijn Hemelschen Vader komt en stelt zich ten doel, het ontvankelijk brein met edele idealen, de roeispanen voor de levensreis, te verrijken en waardige gewoonten te vormen, de ankerplaatsen voor des levens stormen. Wanneer de kinderen de gelijkenis van God benaderen, is het ideaal van de Jeugdwerkambtenaressen verwezenlijkt. Mannen en vrouwen, thans met der jaren oud en grijs geworden, leggen dankbaar getuigenis af van de waarde van hun Jeugdwerkonderricht.

De leerares, de Jeugdwerk-moeder, ontvangt eveneens zegeningen. Geen vreugde overtreft die van het leiden onzer medemenschen op de paden van waarheid, en van het helpen volbrengen van het plan van den Vader, door de kennis van het Evangelie te verspreiden. Bovendien komt de gave der jeugd met haar reine, onsterfelijke hoop en eenvoudig vreugdevol vertrouwen komt tot een ieder, die voor het welzijn van kinderen werkt. Wenscht gij uw hart op melodieën der engelen af te stemmen? Dient de kleinen, die nog niet zoo lang geleden van het hemelsch oord zijn gekomen. Zooals zij in de zoo noodzakelijke reinheid en goedheid verkeerden, zoo zult gij worden. Dat is een gave der gaven.

Vele edele vrouwen hebben voor de vestiging en voortgang van het Jeugdwerk gearbeid. Zij hebben wonderlijke dingen tot stand gebracht. Gezegd zijn zij, want zij hebben uit alle macht gearbeid voor hen, die haar slechts door het leiden van een beter leven kennen vergelden. De Heere zal allen zegenen. Hier, waar de nood zoo groot is, moeten wij deze goddelijk geïnspireerde organisatie gebruiken voor de redding van de kinderen der menschen. Als redders van zelfs één ziel zullen wij voor den Vader van ons allen groot genoemd worden.

DE BELANGRIJKHEID VAN JEUGDWERK

Bestaat er een schooner voorbeeld van geloof en vertrouwen, dan een kind, hetwelk eenvoudig kinderlijk op zijn knietjes ligt en poogt, in stamelende woorden zijn eerste gebedje op te zeggen?

Het zaad van geloof, in een onschuldige reine kinderziel geplant, heeft zeer vruchtbaren grond gevonden en zal zekerlijk wortel schieten en een hechte, sterke plant worden.

De wereld behoort de jeugd. De kinderen van heden zijn de leiders van morgen. Aan hen dient dan ook de meeste en juiste aandacht te worden besteed. Hoewel zij de nietigsten dezer wereld schijnen, vormen zij toch de pilaren, waarop de toekomstige gemeenschap zich zal moeten vestigen.

Al te dikwijls zijn volwassenen geneigd, het kind op zijn vele vragen een ontwijkend of foutief antwoord te geven, of ze zoodanig te behandelen, dat in het kind een minderwaardigheidsgevoel wordt gewekt, dat zeer moeilijk in het latere leven is te overwinnen. Hoewel het „waarom” van een kind den grootte als een wanklank in de ooren klinkt, is dit woord toch het bewijs, dat de kindergedachten werken en hunkeren naar bevrediging van de weetgierigheid.

Juist in de periode, waarin de kinderziel ontvankelijk is voor invloeden, die hun later leven zullen bepalen, wacht den ouders en opvoeders een zeer groote en belangrijke taak. Het is in dien tijd, dat in het kinderhart een blijvend geloof in God en een liefde voor Hem kan worden gelegd. Doch nimmer zal men dit bereiken, tenzij men daartoe zelf het voorbeeld geeft. Wil men een kind eerlijk hebben, dan dient men het in eerlijkheid voor te gaan. Wil men het gaarne als een zachtmoedig, moedig, vastberaden persoon door het leven zien gaan, dan zal het kind deze eigenschappen toch eerst uit de daden der volwassenen moeten zien spreken.

Met deze feiten voor oogen, ziet een opvoeder of leider in den arbeid met kinderen een verantwoordelijke, doch mooie taak voor zich.

Het was door het besef, dat kinderen evenzeer geloofsbevorderende lessen en gezonde ontwikkeling behoeven, dat het Jeugdwerk in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd opgericht.

Een Pioniersmoeder zag het gevaar, hetwelk den kinderen in die dagen besloep, wanneer zij tijdens de harde, moeilijke dagen, welke de Pioniers moesten doormaken, aan hun lot zouden worden overgelaten. De waarheid van het gezegde „Waar het veld onbebouwd ligt, schiet onkruid op” werd duidelijk ingezien en men wist dit gevaar te keeren. Hoewel de Pioniersmoeders in die dagen van zorg en kommer zeer veel arbeid te verrichten hadden, waren zij toch bereid, een gedeelte van haar zoo kostbaren tijd te wijden aan het belang der kinderen.

Zuster Aurelia Rogers, een vrome en ijverige Pioniersvrouw zag in, dat er een groote behoefte bestond aan een godsdienstiger en moreeler onderwijs, dan de kinderen tot dusverre hadden genoten; zij geloofde, dat kinderen moest worden geleerd, hun tehuis te verfraaien met het werk hunner eigen handen; dat in hen een liefde moest worden aangekweekt voor muziek, voor bloemen en voor het schoone in alle dingen.

Zij besprak dit alles met zuster Eliza Snow, waaruit een bespreking voortvloeide met President John Taylor, Emmeline B. Wells en anderen, waarna werd besloten, een Jeugdvereniging op te richten. Op 11 Augustus 1878 werd zuster Aurelia S. Rogers ter zijde gezet, om over het Jeugdwerk in haar wijk te presideeren en twee weken nadien werd de eerste bijeenkomst met de kinderen gehouden.

Weinig had deze goede zuster kunnen voorzien, welk een hooge vlucht het Jeugdwerk nadien zou nemen.

Ook in de Nederlandsche Zending zijn in bijna iedere gemeente een of meerdere Jeugdklassen te vinden met gewillige en getrouwe leidsters, die haar uiterste best willen doen, om het Jeugdwerk aan zijn doel te doen beantwoorden.

Door dit werk komen ze veel in aanraking met kinderen van niet-leden der Kerk en wordt een ruim veld tot zendingsarbeid geopend. Hoewel de kinderen, waarmede soms gewerkt wordt, niet immer zijn, zooals wij dat zoo gaarne zouden wenschen, beteekent dit nog niet, dat ons werk met hen een mislukking is. Br. George D. Pyper, president der Zondagsscholen in de Kerk, haalde tijdens zijn toespraak op Woensdagavond, 11 Augustus j.l. te Rotterdam aan, hoe de beroemde kunstenaar Michel Angelo eens door een vriend werd gevraagd, wat hij dacht te vervaardigen van een blok marmer, hetwelk hij in zijn bezit had. Hij antwoordde: „Ik zie in dat blok marmer een engel, en dien ga ik uithouwen”.

Moge ook het materiaal, wat in onze Jeugdklassen komt, ruw schijnen, wij zien daarin engelen, kinderen van God, en die wenschen wij hier op aarde te helpen, een liefde voor hun Hemelschen Vader te verkrijgen, een blijvend geloof in Hem in hun hartje te planten en hulpvaardigheid jegens al hun medemenschen bij te brengen.

Dat het mogelijk is, daarvan hebben wij de bewijzen in onze gemeenten mogen ondervinden. Onze leidsters zouden kunnen vertellen van de ondervindingen, die zij met deze kinderen hebben opgedaan en de aanhankelijkheid, welke zij van hen mogen genieten.

Een kleinen jongen in Rotterdam werd eens gevraagd, voor de Jeugdklas op zekeren middag een zegen te vragen. Hij zeide o.m.: „Help ons, lieve Vader, om lief voor de zusters te zijn, want zij zijn altijd zoo lief voor ons”. Dit ventje wist wat het beteekende, aan anderen te geven, wat men zelf in zoo ruime mate heeft ontvangen.

De taak van iedere leidster is groot, doch veredelend, zoowel voor haarzelf als degenen, die zij het voorrecht heeft te mogen onderwijzen.

Uit een zekere Jeugdcode ontleenen wij het volgende :

„Ik moet mijn karakter sterk maken: Mijn karakter is, wat ik ben, indien niet in de oogen van anderen, dan in de oogen van mijn eigen geweten. Goede gedachten zullen kwade gedachten buiten sluiten. Wanneer ik goed doe, zal ik geen tijd voor het kwade hebben. Ik kan mijn karakter opbouwen, door mijzelf goede gewoonten aan te wennen”.

Voor deze karakterontwikkeling heeft de jeugd leiding en goede leiding noodig. Onze vraag is de vraag naar gewillige leiding; naar vrouwen en meisjes, die bezielde met een liefde voor kinderen, haar tijd en talenten aan ons werk willen geven. Dat het haar zekerlijk vreugde zal geven, kunnen zij, die alreeds zich met hart en ziel aan het Jeugdwerk hebben gewijd, getuigen.

Met de werktuigen geduld en volharding, liefde en plichtsgetrouwheid kunnen wij uit het ruwe materiaal engelen Gods, kinderen van den Vader, te voorschijn roepen! J. A. R.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Evangelieleerklas (Oudersklas))

Voor 1en en 2en Zondag in September 1937.

HOOFDSTUK XXV.

(Vervolg)

Lichamelijke en geestelijke blindheid – op den Sabbat een man het gezicht weergegeven¹⁾

Te Jeruzalem gaf Jezus genadiglijk een man, die van zijn geboorte af was blind geweest, het gezicht weer.²⁾ Het wonder is een voorbeeld van het genezen op den Sabbat en door de bijkomstige voorvallen van meer dan gewoon belang. Het wordt alleen door Johannes vermeld en, zooals de gewoonte van dezen schrijver, is zijn verslag teekenend nauwgezet. Jezus en Zijn discipelen zagen den blinde op straat. De arme man leefde van aalmoezen. De weetgierige discipelen vroegen: „Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze, of zijne ouders, dat hij blind zou geboren worden?” Het antwoord van den Heere was: „Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden”. De vraag der discipelen

¹⁾ Johannes 9.

²⁾ Of dit voorval onmiddellijk na de laatst behandelde gebeurtenissen plaats vond of op een lateren tijd na den terugkeer van Jezus naar Jeruzalem na een niet opgeteekend vertrek vanuit die plaats, staat niet in het schriftuurlijk verslag vermeld. De waarde van de les wordt niet beïnvloed door de plaats, welke ze in de volgorde van de werken onzes Heeren inneemt.

duide eveneens aan hun geloof in een vóór de sterfelijkheid bestaand hebbenden toestand van moreele vrijheid en keuze; hoe konden zij er anders aan hebben gedacht, dat de man dusdanig moest hebben gezondigd, dat hij van de geboorte af blind was? Ons wordt uitdrukkelijk gezegd, dat hij blind geboren was. Het was denkbaar, dat hij kon lijden door de zonden van zijn ouders.¹⁾ Klaarblijkelijk was den discipelen de groote waarheid van een vóórsterfelijk bestaan geleerd. Het is verder duidelijk, dat zij lichamelijke ziekte als het gevolg van persoonlijk zonde beschouwden. Doch hun veralgemeening hiervan ging te ver, want hoewel, zooals in tot dusverre behandelde voorvallen aangehaald,²⁾ persoonlijke zonde lichamelijke ziekten met zich kan en zal brengen, is de mensch geneigd, in zijn oordeel aangaande de uiteindelijke oorzaak der ziekte te dwalen. Het antwoord van den Heere was voldoende; men zou de blindheid van den man beschouwen als iets, dat een manifestatie der goddelijke macht zou teweeg brengen. Zooals Jezus met betrekking tot Zijn eigen bediening verklaarde, was het noodzakelijk, dat Hij des Vaders werk in den daarvoor gestelden tijd zou verrichten, want Zijn tijd was kort. Doelend op den toestand van den man, die al zijn dagen in duisternis was geweest, herhaalde de Heere met indrukwekkende gepastheid de alreeds eerder in den tempel geuite verzekering: „Ik ben het licht der wereld.”

De uitwendige bediening ten opzichte van den blinde was verschillend van de gewoonlijk door Jezus gevolgde handelwijze. „Hij spooog op de aarde, en maakte slijk uit dat speeksel en streek dat slijk op de oogen des blinden”; en daarna gebod Hij hem, naar het badwater Siloam te gaan en zich in dat water te wasschen.³⁾ De man ging, waschte zich en werd ziende. Hij was klaarblijkelijk een bekende figuur; velen hadden hem op zijn bekende plekje om aalmoezen zien bedelen en het feit, dat hij van de geboorte af was blind geweest, was eveneens algemeen bekend. Toen daarom omtrent hem het gerucht ging, dat hij kon zien, was er heel wat opwinding en commentaar. Sommigen betwijfelden, of de man, waarover men twistte, de eens blinde bedelaar was; doch hij verzekerde hun zijn identiteit en vertelden hun, hoe hij was gezond gemaakt. Zij brachten den man bij de Farizeën, die hem streng ondervroegen; en nadat zij zijn verhaal omtrent het wonder hadden aangehoord, trachtten zij zijn geloof te ondermijnen door te zeggen, dat Jezus, Die hem genezen had, geen man van God kon zijn, aangezien hij de daad op den Sabbat had verricht. Enkelen dergenen, die hadden toegelisterd, protesteerden tegen de gevolgtrekking der Farizeën en vroegen: „Hoe kan een mensch, die een

¹⁾ Ex. 20:5; 34:7; Lev. 26:39; Num. 14:18; 1 Kon. 21:29; vergelijk Ezech., hoofdstuk 18.

²⁾ Hoofdstukken XIV en XV.

³⁾ Aanteekening 3.

zondaar is, zulke teekenen doen?" Den man werd naar zijn persoonlijke meening omtrent Jezus gevraagd en hij antwoordde prompt: „Hij is een profeet". De man wist, dat zijn Weldoener meer dan een gewoon wezen was; en toch had hij echter geen kennis van Hem als de Christus.

De ondervragende Joden waren beangst over het gevolg van zulk een wonderlijke genezing, omdat de menschen wellicht Jezus zouden steunen, Dien de oversten van plan waren te verwoesten. Zij opperden de mogelijkheid, dat de man niet werkelijk blind was geweest; daarom ontboden zij zijn ouders, die hun vragen beantwoordden door te verzekeren, dat hij hun zoon was en dat zij wisten, dat hij blind geboren was; doch hoe hij het gezicht had wedergekregen, of door wiens bediening, daarover weigerden zij zich uit te laten, wetend, dat de oversten hadden vastgesteld, dat een ieder, die zou belijden, dat Jezus de Christus was, vanuit de synagoge zou worden geworpen, of, zooals wij heden zouden zeggen, van de Kerk zou worden afgesneden. Met te rechtvaardigen handigheid zeiden de ouders van hun zoon: „Hij heeft zijnen ouderdom, vraagt hemzelve; hij zal van zichzelf spreken."

De listige Joden, die toch tenminste voor zichzelf moesten erkennen, dat het feit en de wijze van des mans teruggave van het gezicht door onweerlegbare bewijzen werden ondersteund, riepen den man weer tot zich en zeiden onomwonden: „Geef Gode de eer, wij weten, dat deze mensch een zondaar is."

Hij antwoordde onbevreesd, en met zulk een doorslaande logica, dat hun handigheid als kruisverhoorders geheel en al in 't niet verzonk: „Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik blind was en nu zie." Zeer juist weigerde hij met zijn geleerde ondervragers in discussie te treden over wat onder hun uitlegging der wet onder zonde werd verstaan; hij wachtte zich te spreken over hetgeen hem onbekend was; doch aangaande een ding was hij zeer gelukkig en dankbaar zeker: dat hij blind was geweest en nu kon zien.

De Farizeesche ondervragers trachtten vervolgens, den man te laten verhalen, welke middelen ter genezing werden aangewend, wellicht met het listig doel om hem in niet bestaانبare of tegenstrijdige mededeelingen te vangen; doch hij antwoordde met nadruk en wellicht met eenig ongeduld: „Ik heb het u alreeds gezegd en gij hebt het niet gehoord; ¹⁾ wat wilt gij het wederom hooren? wilt gijlieden Zijne discipelen worden?" Zeer boos gaven zij hem vinnige antwoorden en lieten den man gaan; de ironische toespeling, dat zij wellicht discipelen van Jezus wilden worden, was een beleediging, welke zij niet konden dulden. „Gij zijt Zijn discipel, maar wij zijn discipelen van Mozes. Wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft; maar dezen weten wij niet, van waar Hij is."

(Zie vervolg blz. 255).

¹⁾ Dat is „luisteren" of „gelooven".

GELOOF EN WERKEN

Er zullen wellicht jonge menschen zijn, die denken, dat de deur der gelegenheid is gesloten, dat er voor hen geen kans meer bestaat. Doch Charles A. Callis heeft, hoewel hij een zeer groot deel van vijftien jaar in de kolenmijnen heeft gewerkt, geheel andere gedachten. Hij weet, wat het beteekent om na een langen, vermoeienden dag uit de mijnschacht te komen, het stof en roet van het gelaat te wasschen, alleen om dit dag in dag uit te herhalen. De arbeid liet weinig gelegenheid voor ontwikkeling en vooruitgang, toch staat hij heden onverschrokken in een ieders tegenwoordigheid, hij voelt zich in ieder gezelschap thuis. Hoe heeft hij dit gedaan? Het is dezelfde dramatische en inspireerende geschiedenis van sterke mannen, die zich van nederige afkomst tot een grootheid opwerken.

„Charlie”, zooals hij intiem genoemd wordt, werd 4 Mei 1865 in Dublin, Ierland, geboren. Zijn vader stierf enkele jaren daarna, waarna zijn moeder met haar kinderen naar Liverpool verhuisde, waar Charles werd gedoopt en op achtjarigen leeftijd een lid der Kerk werd. Twee jaar later maakte het Emigratiefonds, een door de Kerk ingesteld plan, om menschen te helpen emigreeren, het hun mogelijk, vanuit Engeland naar Utah te vertrekken. Zij reisden derde klas „omdat er geen vierde klas was”, zooals Oud. Callis nu glimlachend opmerkt. De familie vestigde zich in het mijnen-district van Utah, waar Charles spoedig voldoende verdiende, om naar zijn geboorteland op zending te gaan.

Dat was in 1893 en bij zijn terugkeer naar Utah was hij negen jaar stake-president van de J.M.O.O.V. In dit ambt toonde hij de hoedanigheden van een waar leider. Zekeren winter arbeidde hij met man en macht, om een organisatie in een der kleine valleestadjes staande te houden, ongeveer 16 K.M. van zijn huis verwijderd. Hij had geen vervoermiddel, doch liever liep hij elke week dien afstand heen en weer, dan die vereeniging te zien uiteengaan, gaf daar onderricht en leidde de vergadering.

In 1902 huwde hij met Grace E. Pack, een ervaren en met succes arbeidende onderwijzeres, die niet alleen de moeder werd van acht kinderen van zichzelf, doch van een vier duizend jonge mannen en vrouwen, die tijdens de vijf en twintig jaar, dat zij en Oud. Callis over de Zuidelijke Staten-zending preseeden, als zendingen kwamen en gingen. Tijdens die kwarteeuw volbrachten zij hun grootste werk.

Toen hij het presidentschap van de Zuidelijke Staten-zending op zich nam, verzekerde Apostel Callis zich toegang tot de rechtbank in Zuid Carolina en eveneens in Florida. Ofschoon hij geen tijd had, rechtspraktijk uit te oefenen en tevens over een zending te preseeden, droeg toch het feit, dat hij een erkend advocaat was, zeer veel toe aan zijn prestige als een bedienaar van het Evangelie en gaf hem vrijen toegang tot kringen, waarin hij zich anderszins niet had kunnen begeven. Als gevolg hiervan was hij in staat, in nauwe aanraking te komen met gouverneurs, burgemeesters en andere mannen van invloed en vermaardheid. Algemeen werd hij geëerd als een christelijk heer en een zich onderscheidend burger. Hoe hij zich zulk een naam in de rechtskringen wist te verwerven, is op zichzelf een interessante geschiedenis.

De taal van

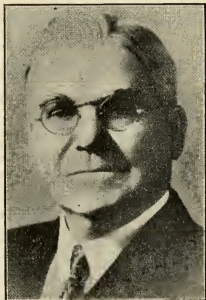
Een man, mager loontje per dag in een heeft gewerkt, de van een dolman, wiens deel armoede schooldagen in mijn werden om wiens leerbo gereedschap t dagelijksche t het brood te v zijn moeder, — voor zulk teekenen het dezer ongunstigheden en h scheidung op staatswelgeve als advocaat, tuiging en well prediken van Evangelie van in eigen land e de, het vijf er lang presidee der groote z Kerk, het ins leiden der we van duizender en het ten slo worden tot het een prestatie bewondering oud afdwingt.

Dit te doen, alleen bewa ongewonen a overwoestbar vermogen tot en ingespanne Charles A. dat vermogen zijn breede s sterke handen wijs, dat hij z harden arbeid is geweest, d eerste hand werkende ma voor zijn dage moet geven. H een juist en begrijpen de arbeider.

den arbeid
die voor een
twaalf uur
en kolenmijn
kent de waar-
lar. Voor een
veredelsch erf-
was, wiens
n een kolen-
doorgebracht,
eken zwaar
waren, wiens
mak het was,
er dienen voor
een weduwe
een man be-
overwinnen
tige omstan-
tel met onder-
treden als
het slagen
het met over-
espraaktheid
het herstelde
den Meester
den vroom-
twintig jaar
ren over een
endingen der
spireeren en
rkaamheden
zendingen
tte geroepen
apostelschap
, welke de
van jong en
bereischt niet
amheid van
rd, doch een
en wil en het
voortdurend
en pogen.
Callis bezit
en dien wil.
schouders en
zijn het be-
eer nauw met
in aanraking
dat hij uit de
weet, wat de
n als arbeid
lijksch brood
ij spreekt met
deelnemend
taal van den

In 1896 werd hij gekozen om zijn staat in de wetgevende macht van den staat te vertegenwoordigen, waar hij spoedig ontdekte, dat zekere invloeden hem er toe trachtten te brengen, zijn stem tegen zijn overtuigingen uit te brengen. Doch ondanks den machtigsten en meedoogenloozen tegenstand kon hij worden gekuipt noch gedwongen. De strijd was bitter en de invloed machtig, doch in Charles A. Callis waren geen zwakke plekken en hij verliet het gerecht, voelend, dat zijn politieke loopbaan geëindigd was, doch voldaan, omdat zijn geweten zuiver was. Velen zijner invloedrijke voorstanders waren teleurgesteld, doch er waren er, die met belangstelling zijn loopbaan volgden. Zij kozen hem als staats-procureur. Nu kwam de ware toetssteen, welke een blik op den waren man werpen, een openbaring van de krachten, welke hem hadden gemaakt. Want hij had geen academische opleiding genoten, weinig of geen kennis van de wet, in feiten geen technische voorbereiding voor een positie van dien aard. Doch hij was vastbesloten, zich voor zijn nieuwe positie te bekwamen, een reusachtige onderneming, doch zonder aarzelen en ten aanzien van de hardnekkigste en ontmoedigendste omstandigheden nam hij zijn taak waar.

Een zijner vrienden stelde een studieplan voor hem samen. Hij voorzag zich van de noodige boeken en ging aan het werk, zooals slechts weinig menschen dit kunnen. Iedere mogelijke gelegenheid kon men hem op het kantoor van den staatsprocureur van Salt Lake vinden, waar hij de practijk leerde. Elf maanden daarna deed hij examen voor de staatsrechtbank. Zeer gevoelvol beschrijft hij zijn ondervindingen en indrukken van dien gebeurtenisvollen dag. Terwijl hij zijn tekortkomingen temidden van ervaren en geleerde mannen zeer goed gevoelde, aanvaardde hij de taak met nederigheid en angstige voorvoelens. Tot verwondering van de examinatoren, hemzelf en zijn vrienden, was hij de eenige, op wien het examenbestuur onverdeeld stem uitbracht.

Charles A. Callis is een idealist, doch wendt praktische middelen aan, om zijn doeleinden te bereiken. Hij gelooft, dat de Schepper in steengroeven voorziet, doch dat Hij nimmer zonder het gebruik van menschenhanden steen uithouwt of tempels bouwt. „Vertrouw op den Heere en doe het goede . . . en zekerlijk zult gij gevoed worden” is een der goddelijke voorschriften, waarnaar hij leeft. Hij staat als een onbevreesde strijder der waarheid; een liefhebber van de schoonheid van het gesproken en het geschreven woord; een zielvolle en welbespraakte vertolker van de boodschap van den Meester . . . „van God verkoren en een vriend des menschen.”

VAN DE REDACTIE

Het bezoek van President Heber J. Grant

Zeer zeker geloof ik, dat het bezoek van President Heber J. Grant en zijn gezelschap aan de Nederlandsche Zending zeer vele vrienden voor de Kerk heeft gewonnen. Zoodra hij op 6 Augustus j.l. aan het D.P.station te Rotterdam aankwam, was daar de pers, om hem te begroeten en voor de ochtendbladen een foto van hem te nemen. Zelfs vreemden aan het station glimlachten en wuifden hem een welkomstgroet toe.

De Padvinders van Amerika begroetten hem op de Jamboree, waar hij tot vrienden en vreemden sprak in de leiderstent van het Amerikaansche contingent. Oscar Kirkham, die over de activiteiten der Amerikaansche padvinders de leiding had, stelde President Grant aan de leden van het uitvoerend comité der Jamboree voor en leidde hem naar de eere-tribune, waar hij de demonstraties der verschillende landen bijwoonde.

Op de Weteringschans 101 bereidde de Amsterdamsche gemeente met haar bloemen en gezang den President en zijn gevolg een hartelijk welkom. Met aandacht luisterde de overvolle zaal naar zijn duidelijk verklarende stem, welke de goddelijkheid van het Mormonisme verkondigde.

Het was den President een vreugde, Zondagavond te Utrecht de leden der Kerk te mogen begroeten, die van heinde en verre waren gekomen, om hun Profet en Leider woorden van aanmoediging en raad vanuit zijn eigen ondervindingen te hooren geven. De plaatselijke bladen schreven aangaande het bezoek van President Grant zeer vriendelijke artikelen.

Vanuit Utrecht vertrok President Grant naar Doorn, daarna keerde hij over Amersfoort en Hilversum naar Amsterdam terug, waar des avonds een speciale zendelingenvergadering werd gehouden. Twee uur lang luisterde de zendingen naar zijn raadgevingen, hoe waardige vertegenwoordigers der Kerk en predikers van het Evangelie te zijn. De President gevoelde zich dien avond zoo goed, dat hij aan het einde van zijn toespraak voor de zendingen enkele welbekende liederen zong.

Dinsdagmorgen bracht de President een bezoek aan Marken en Volendam, terwijl des middags het Rijksmuseum werd bezocht. Lang verwielde hij bij de „De Nachtwacht” en „Het Gebed der Weduwe”, twee beroemde schilderijen van Rembrandt.

Het Rotterdamsche district had geen moeite gespaard, om de

vergadering des Woensdagsavonds d.a.v. een onvergetelijke te doen zijn. President Grant zal nimmer de schoone bloemen te Amsterdam, Utrecht en Rotterdam vergeten. De koorzang, alsmede vocale en instrumentale muziek hebben zeer veel tot den geest der vergaderingen bijgedragen.

Dertig jaar geleden werd in de couranten met geen vriendelijk woord gerept over degenen, die het eeuwig Evangelie verkondigden, doch thans is het den nieuwsbladen overal aangenaam, den lezers omtrent den wonderlijken indruk, door den profeet van God achtergelaten, te verhalen.

Dertig jaar geleden kwamen slechts enkele vrienden bijeen, om de Evangelieboodschap te hooren, doch ditmaal werd President Grant overal door groote scharen begroet. Zekerlijk heeft zich in de gedachten van het volk een groote verandering voorgedaan.

Behalve in de gehouden vergaderingen te hebben mogen hooren van onzen Profeet en Leider, Heber J. Grant, genoot men eveneens van de toespraken van President Richard R. Lyman, President der Europeesche Zendingen; Joseph Anderson, secretaris van President Grant; Lucy Grant Cannon, raadgeefster in het Algemeen J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur en dochter van President Grant; George D. Pyper, President der Zondagsscholen in de Kerk, alsmede van Joseph J. Cannon, gewezen president der Britsche zending en zijn echtgenoot, Ramona Cannon.

Behalve door Br. Pyper, die wegens ongesteldheid enkele dagen het bed moest houden en slechts in de bijeenkomst te Rotterdam aanwezig was, waren de overige leden van het gezelschap in alle vergaderingen tegenwoordig. M.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 251).

Zij waren vertoornd, dat deze ongeleerde bedelaar zoo stoutmoedig in hun geleerd bijzijn durfde antwoorden; doch de man was voor allen hunner meer dan een tegenpartij. Zijn wederantwoord verwekte hun toorn, omdat het hun pocherige wijsheid bespote en men daarop in het geheel niets kon zeggen. „Hierin is immers wat wonders”, zeide hij, „dat gij niet weet, van waar Hij is en nochtans heeft Hij mijne oogen geopend. En wij weten, dat God de zondaars niet hoort; maar zoo iemand godvruchtig is, en Zijnen wil doet, dien hoort Hij. Van alle eeuw is het niet gehoord, dat iemand eens blindgeborenen oogen geopend heeft. Indien deze van God niet ware, Hij zou niets kunnen doen”.

Voor zulk een belediging van een gewoon mensch was zoover de rabbijnen en schriftgeleerden wisten, nog nimmer voorgekomen. „Gij zijt geheel in zonden geboren; en leert gij ons?” was hun aanklagend, doch zwak en ontoereikend wederantwoord. Niet in staat, om het met den eens blinden bedelaar in een discussie op te nemen, konden zij ten minste hun autoriteit, hoewel onrechtvaardig, toe-

passen door hem uit te werpen; en dit deden ze dan ook. „Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en hem vindende, zeide Hij tot hem: Geloofst gij in den Zoon van God? Hij antwoordde en zeide: Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge gelooven? En Jezus zeide tot hem: En gij hebt Hem gezien en die met u spreekt, die is het. En hij zeide: Ik geloof, Heere! en hij aanbad Hem.”

Hierop doorgaande, hoorde men Jezus zeggen, dat een doeleinde voor Zijn komst tot de wereld was „opdat degenen, die niet zien, zien mogen en die zien, blind worden”. Enkelens der Farizeënen hoorden de opmerking en vroegen trotsch: „Zijn wij dan ook blind?” Des Heeren antwoord was een veroordeeling: „Indien gij blind waart, zoo zoudt gij geene zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; zoo blijft dan in uwe zonde”.

De schaapherder en huurling¹⁾

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en een moordenaar. Maar die door de deur ingaat, is een der schapen”. Met deze woorden leidde Jezus een Zijner indrukwekkendste toespraken in. De woorden schaapherder en schapen moeten zekerlijk in de gedachten Zijner toehoorders de zoo vaak aangehaalde passages van de profeten en psalmen hebben teruggeroepen.²⁾ De figuur is een treffende en meer nog, wanneer wij de toestanden, waaronder de Meester deze aanhaling gebruikte, in gedachten willen houden. Er heerschten in Palestina landelijke toestanden en de waardigheid van het herdersberoep werd algemeen erkend. Door een bijzondere profetie werd aan Israëel een Herder beloofd. David, de koning, op wien alle Israelieten trotsch waren, was direct van achter de kudde vandaan geroepen en was met de herdersstaf in zijn hand tot de zalving gekomen, welke hem tot koning maakte.

Zooals de Leeraar aantoonde, had de herder vrij toegang tot de schapen. Wanneer zij veilig in de kooi zijn bijeengebracht, gaat hij de deur binnen; hij klimt of sluipt niet binnen.³⁾

Hij, de eigenaar van de schapen, heeft ze lief; ze kennen zijn stem en volgen hem, wanneer hij ze van de kooi naar de weide leidt, want hij gaat voor de kudde uit; terwijl ze den vreemdeling, ook al is hij de herder, niet kennen; hij moet ze drijven, want hij kan niet leiden. Doorgaand op de allegorie, waarvan de geschiedschrijver spreekt als van een gelijkenis, stelde Jezus Zichzelf als de deur van de schaapskooi en maakte duidelijk, dat alleen door middel van Hem de onder-schaapherders gerechtigd waren in te

¹⁾ Joh. 10: 1-21.

²⁾ Let wel op de belofte van een Herder aan Israëel Jes. 40: 11; 49: 9, 10; Ezech. 34: 23; 37: 24; vergelijk Jer. 3: 15; 23: 4; Heb. 13: 20; 1 Petr. 2: 25; 5: 4; Openb. 7: 17. Lees studievool Psalm 23.

³⁾ Aanteekening 7.

gaan. Er waren er wel, die trachtten, door het vermijden van de deur en het binnenklimmen over de heining, de veilig geborgen kudde te bereiken; doch dit waren dieven, die trachtten de schapen als hun prooi te krijgen; hun zelfzuchtig en slecht doel was, te dooden en weg te rooven.

Van figuur veranderend, verkondigde Jezus: „Ik ben de goede herder”. Daarna toonde Hij verder met welbespraakte juistheid het verschil tusschen een herder en een huurling aan. De eene toont een persoonlijke belangstelling in en liefde voor zijn kudde en kent ieder schaap bij naam, de andere kent ze slechts als een kudde, waarvan de waarde naar het aantal wordt berekend; voor den huurling zijn ze slechts zoo- of zooveel. Terwijl de herder gereed staat, voor de verdediging van de zijne te vechten en indien noodig, zelfs zijn leven voor zijn schapen te laten, vliedt de huurling, wanneer de wolf nadert, terwijl hij het verscheurend dier den weg openlaat tot ophitsen, verscheuren en dooden.

Aanteekeningen

7. De schaapskooi. — Dummelow's *Commentary* zegt aangaande Joh. 10:2: „Om het voorbeeld beter te begrijpen, dient men wel in gedachten te houden, dat de Oostersche kooien groote open ruimten zijn, waarin tegen het vallen van den nacht verschillende kudden worden bijeen gedreven. Er is slechts één deur, waarvoor één enkele schaapherder de wacht houdt, terwijl de anderen zich voor den nacht naar huis begeven. Des morgens keeren de herders terug, worden door den deurwachter herkend, roepen hun kudden bijeen en leiden ze naar de weiden.”

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

HOOFDSTUK XXVI

(Vervolg)

Oud. Charles C. Rich ging met een gezelschap broederen van Sacramento naar San Bernardino. Hij had een groot geldbedrag in zijn bezit, ten einde de aankoop van land te kunnen betalen. Dit was enkelen wegambtenaren in de omtrek bekend, die een stel rovers bijeenriepen en zich verdekt opstelden, ten einde de „Mormonen” te doden en hen van hun geld te beroven.

Voordat zij het troepje rovers langs moesten, kwam Br. Rich bij een zijweg. De Geest zeide hem toen, die weg in te slaan. De broederen verwonderden zich daar over, maar ze kwamen veilig in San Bernardino aan met hun leven en geld, terwijl de rovers zich afvroegen, waarom hun prooi niet was gekomen.

HOOFDSTUK XXVII

Ik wil nu een voorbeeld aanhalen uit mijn eigen ondervinding van het gevolg van het niet gehoorzamen aan de stem van de Geest.

Enkele jaren, nadat ik mijn familie, die in Randolph, Rich County woonde, had verlaten, was ik daar in de maand December met mijn span op bezoek.

Op Maandagmorgen zeide mijn vermaner, de Geest, welke over mij waakte: „Span je paard in en ga naar Salt Lake City terug.” Toen ik dit mijn familie in Randolph zeide, drongen zij er op aan, dat ik langer zou blijven.

Op hun aandringen bleef ik daar tot Zaterdagmorgen, terwijl de Geest mij voortdurend aanmaande, naar huis te gaan. Toen begon ik me te schamen, dat ik voordien de influisteringen van de Geest niet had gehoorzaamd.

Ik spande mijn paarden in en vertrok vroeg Zaterdagmorgen. Toen ik te Woodruff aankwam, drong de bisschop er op aan, dat ik tot Maandag bij hem zou blijven en dan zou hij met me mee gaan. Ik zeide hem: „Nee, want ik ben toch al te lang weggebleven”. Ik reed vlug door en toen ik ongeveer 20 K.M. van Wasatch was, kwam er een verschrikkelijke sneeuwstorm opzetten, terwijl de wind me in het gelaat striemde. Binnen vijftien minuten kon ik geen weg meer onderscheiden en wist niet, hoe of waarheen mijn paarden te leiden. Ik liet de teugels los hangen, ging de wagen binnen, haalde de huif naar omlaag en stelde mijn leven en veiligheid in de handen van den Here, vertrouwend, dat mijn paarden de weg zouden weten, daar zij reeds tweemaal die weg hadden gegaan.

Ik vroeg den Here, mij mijn zonden te vergeven, door niet de stem van de Geest tot mij te gehoorzamen en smeekte Hem, mijn leven te redden.

Mijn paarden brachten me om 9 uur 's avonds bij het Wasatch station, terwijl mijn wagen tot aan de naven in de sneeuw reed.

Ik kreeg mijn paarden onder dak, terwijl ik tot de volgende Maandagavond daar moest blijven, terwijl de sneeuw meer dan 1.50 meter hoog lag en het steeds door sneeuwde.

Met grote moeite kon ik het leven van mijn paarden redden, door ze in een wagen te krijgen en zo naar Ogden mee te nemen, terwijl, wanneer ik de openbaring van de Geest van God tot mij had gehoorzaamd, ik zonder enige storm over een goed begaanbare weg naar Salt Lake City had kunnen rijden.

Daar ik het goede en het kwade heb ontvangen, de vruchten van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid, geloof ik gerechtvaardigd te zijn, wanneer ik er bij al mijn jonge vrienden op aandring, immer naar de influisteringen van de Geest van God te luisteren en zij zullen altijd veilig zijn.

De Geest van God zal alle mensen leiden en helpen, die dat willen toestaan en er naar zoeken, en dit is in het bijzonder noodzakelijk voor jonge broederen, die in de wijngaard des Heren werken. Want de Here weet, waar de rechtvaardigen, eerlijken en nederigen op aarde zijn en zal de ouderlingen tot hen leiden.

Ik heb alreeds een merkwaardig voorval hieromtrent uit mijn

eigen ondervinding aangehaald, toen de stem des Heren tot mij kwam in de stad Hanley, Engeland, in 1840.

In dit geval kreeg ik een bevel tegen mijn eigen verwachtingen in, want ik had alreeds voor een week mijn plannen gemaakt. Doch ik gehoorzaamde de stem van de Geest, ging, zoals mij was bevolen, naar het zuiden en mijn lezers weten het gevolg.

Ik wil omtrent het onderwerp openbaring nog een voorval uit mijn ondervindingen aanhalen :

Alle Heiligen der laatste dagen weten, dat wij tempelen bouwen met het oogmerk, om verordeningen zowel voor de doden als voor de levenden te bedienen. De Here opende op merkwaardige wijze voor vele leden der Kerk de weg, om voor verschillende generaties verslagen met namen van hun doden te verkrijgen. Ik kreeg zelf ook een verslag met zowat over de drie duizend namen van mijn vaders- en moeders familie.

Na de inwijding van de tempel te St. George stelde president Young me aan, daarover te presideren. Toen wij het werk in de tempel aanvingen, begon ik te peinzen : „Hoe kan ik mijn doden verlossen? Ik heb ongeveer drie duizend namen van de doden, waarvoor moet worden gedoopt en hoe kan ik voor hen de begiftigingen ontvangen?” Ik had daar niemand van mijn familie en indien er enkele familieleden waren geweest, hadden zij toch niet voor zovelen de begiftigingen kunnen ontvangen. Terwijl ik den Here bad, mij te tonen, hoe mijn doden te verlossen, rustte de Geest des Heren op mij en de stem van de Geest zeide tot mij : „Ga en roep de zonen en dochteren van Zion in St. George op, naar de tempel des Heren te komen en begiftigingen voor uw doden te ontvangen; en het zal voor Mij aannemelijk zijn, zegt de Here”.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Aangekomen

Oud. Antone Ravenburg uit Ogden, Utah en Oud. Grant Greenhalgh uit Safford, Arizona, kwamen op 22 Juli j.l. in Nederland aan, ten einde zendingsarbeid te verrichten. Delft is Oud. Ravenburg als eerste standplaats aangewezen; Oud. Greenhalgh is te Amsterdam werkzaam.

Verplaatst

Oud. Orne Jergensen heeft Amsterdam verlaten en zal te Utrecht met Oud. Gourley arbeiden.

Huwelijksinzegeningen

Op 14 Juli j.l. werd in de kerkzaal der Apeldoornsche gemeente door Pres. Franklin J. Murdock het huwelijk ingezegend van Jan Schut en Anna Stellinga.

Donderdag d.a.v. werd door Pres. Murdock een zegen uitgesproken over het huwelijk van Jacob Greeff en Antje Ylst, beiden van Amsterdam; zulks geschiedde in de kerkzaal der Amsterdamsche gemeente.

In het gebouw „Liahona” te Den Haag werd 28 Juli j.l. het huwelijk ingezegend van Petronella Maria van Zelm en Pieter van der Meide, beiden lid der Haagsche gemeente.

Ten huize van Pres. F. J. Murdock werd 11 Augustus j.l. over het huwelijk van Elizabeth Augusta Bachet en Hermanus T. van Thiel Berghuys een zegen uitgesproken. Beiden behooren tot de Amsterdamsche gemeente.

Met de vele familieleden en vrienden, die door hun aanwezigheid blijken gaven van hun liefde en belangstelling voor deze jonge paren, wenschen wij hun van ganscher harte zeer veel geluk en voorspoed op hun verderen levensweg.

Doopdienst

Tijdens een op Vrijdag 30 Juli j.l. aan het strand te Scheveningen gehouden doopdienst werden door Oud. Dwain Buchanan gedoopt Johanna Hendrika Asscheman—geb. Davids, Bastiaantje Cornelia Asscheman en Wilhelmus Jacob Asscheman. Oud. M. L. Neerings doopte Fransiska van Dijk—geb. Mross, Hendrika Antoinetta Maria Vetter en Margaretha Paulina Diender.

Gouden huwelijksfeest

Op 4 Augustus j.l. mochten Zuster Aaltje Vlam geb. Klant en Arie Vlam den dag herdenken, waarop zij voor 50 jaar in het huwelijk traden.

Het is onze innige wensch, dat het echtpaar na deze voorname mijlpaal op den levensweg te hebben bereikt, nog vele lange en gelukkige jaren met elkander in den besten welstand zullen mogen genieten.

Overleden

Op 5 Juli j.l. overleed te Salt Lake City, Utah, Broeder Gerrit Kranendonk, de vader van Oud. H. Kranendonk, die thans in Nederland een zending volbrengt en in Haarlem werkzaam is.

Onze innige gevoelens van deelneming gaan uit naar de nabestaanden van Br. Kranendonk alsmede naar zijn zoon in dit zendingsveld, overtuigd als wij zijn, dat de Heere hun troost en kracht zal schenken.

ONDER DE HOLLANDERS IN AMERIKA

Wij ontvingen bericht van Br. en Zr. Bartel van Oostendorp Jr. van East Orange, New Jersey, dat 10 Juni j.l. hun een zoontje werd geschonken.

In een brief aan den zendingspresident zendt Zr. Afitha van 't Hoff haar vriendelijke groeten aan al haar vrienden in de Nederlandsche Zending, terwijl zij zegt, nog immer in den vooruitgang hier zeer veel belang te stellen. Zij woont thans te Venice, Californië en werkt aldaar als plaatselijk zendelinge.

In den Ogden Stake-tabernakel werd 18 Juli j.l. de jaarlijksche Hollandsche conferentie gehouden, onder leiding van Peter 't Hart, President der Hollandsche Vereeniging te Ogden.

Zoowel in de morgen- als middagbijeenkomst werd o.a. door vele oud-zendingen het woord gevoerd, alsmede door Br. Frank I. Kooyman en Br. J. Borger, president der Rotterdamsche gemeente, die zooals bekend, bij zijn familieleden en vrienden in Utah op bezoek is.

De vergaderingen werden opgeluisterd door zang van het Hollandsche koor te Salt Lake City alsmede door een dameskoor, hetwelk onder leiding stond van Zr. Sylvia Rodrigo.

INHOUD

Het Jeugdwerk	246		Van de Redactie:	
De belangrijkheid v. Jeugdwerk	247		Het bezoek van Pres. Grant .	254
Jezus de Christus	249		Voor jonge ogen	257
Godsmannen van heden . . .	252		Gebeurtenissen in de Zending	259
			Onder Hollanders in Amerika	260